

havde været smukt og generøs gjort, men den ærede Rigsdagsmand kjendte sine Folk i Roeskilbe bedre, han fralagde sig at træde op paa deres Vegne, han traadte op som Høiesteretsadvokat, og det Kjendskab, han havde til Sagen, havde han hentet fra denne sin Stilling. Han fremstillede nu Akterne saaledes, som han kjendte dem, men det gjør mig ondt, at han optraadte paa den Maade, han gjorde; thi hans Udtalelser have i Sager af denne Natur en saa stor Betydning, at Mange deri ville see en Rettesnor for Bedømmelsen af, hvad de skulle ansee for deres Pligt, hvorledes de skulle opfylde denne, og hvad der vil ramme dem, naar de ikke gjøre det, og det forekommer mig nu, at den ærede Rigsdagsmand ikke viste Folk, hvori deres virkelige Pligt bestod, men at han tværtimod istedetfor at behjælp Sagen i dette Tilfælde kastede et blegende Skjær over enhver Forsømmelse. Jeg troer meget gjerne med ham, at Politimesteren har gjort, hvad han kunde; men den ærede Rigsdagsmand talte ikke om, hvorledes Politimesteren er bleven forladt af Borgerskabet, der skulde have understøttet ham, han talte ikke om, at der af de 12 Mand, som skulde møde, kun mødte 3, og at Ingen af dem, der udebleve, er bleven straffet, hvilket dog var det Mindste, der burde have været skeet, naar man skal vente, at Borgerskabet i Byerne for Fremtiden vil gjøre sin Pligt. Den ærede Rigsdagsmand meente, at det laae i Sagens Natur, at Borgerne bleve horte istedetfor at opfylde den Pligt, der paalaae dem, men dette anseer jeg ikke for den rigtige Maade, hvorpaa Sagen skal behandles paa dette Sted; det er at række Døret sin Haand, naar man svækker den Magt, der skal modstaae det; det er ikke den Vej, ad hvilken vi kunne komme bort derfra. Jeg havde forstaaet det ærede Medlem, naar han havde sagt: Lad os ikke paany komme ind paa denne Sag, det er ikke frugtbringende, der kommer ikke Noget ud deraf, men lad os affinde os med denne Mand, lad os komme til den simple Ting, Erstatningen, og lad Sagen dermed falde bort; noget lignende hørte jeg imidlertid slet Intet til fra det ærede Medlem, ligesaa lidt som jeg overhovedet fra den Kant har hørt Noget, hvori der kunde ligge en rigtig For-

dømmelsesdom over, hvad der er skeet. Man maa efter min Mening gaae een af to Veie for at vise det Urigtige deri; man maa enten skarpt og alvorligt undersøge, om Enhver, der har haft med denne Sag at gjøre, har opfyldt sin Pligt, og forsaavidt det befindes, at en Borger eller Embedsmand har forsvigt den, maa man drage ham til Ansvar eller ogsaa maae vi sige — og det skal jeg med Fornøielse gaae ind paa —: „Vi ere ikke vant til den Slags Sager“ — uagtet vi i de senere Aar ere blevene temmelig vant dertil — „vore Embedsmænd og Borgere ere ikke fattede derpaa; det staaer ikke klart for dem, at der ligger noget Farligt og Vigtigt deri. Lad derfor denne Sag ligge; indskriv den i Glemmelsens Bog, men lad os affinde os med den, der ellers idelig og idelig kan staae op og beklage sig over, at han hverken kan have sin Person, sit Liv eller sin Eiendom sikret, uden at han dog kan faae nogen Gødtgjørelse derved. Lad os huske paa, hvor nær denne Sag ligger ved, hvad der skee ved Nytaarstid 1860, hvilken beslægten Karakter den har dermed, og hvor let man kommer til at troe, at den har sit Ophav fra de samme Personer og de samme Omstændigheder. — Jeg skal nu nøie gennemgaae den hele Sag, og saavidt min Husommelse tillader det, følge det ærede Medlem Skridt for Skridt. Det ærede Medlem begyndte med at sige, at Ingen, saavidt han vidste, og han kjendte nøie dertil, mere beklagede, hvad der var forefaldet, end Borgerne i Roeskilbe, men denne Beklagelse er kommen noget seent, og Uttringen deraf har været meget ringe; havde den været tilstede den paagjældende Aften, saa havde Borgerne i Roeskilbe ikke, som en Mand har udtalt ved Forhøret, givet deres moralske Understøttelse til disse Optøier. Der staaer i Forhøret, at man antager, at Roeskilbe-Borgere vare tilstede ved Optøierne og gav dem deres moralske Understøttelse, men derom har det ærede Medlem, som har haft Forhørerne, ikke sagt Noget. Det ærede Medlem gjorde dernæst opmærksom paa, at det ikke var klart, om Meddelelsen til Politimesteren var kommen Kl. 6, Kl. 6^{1/2} eller Kl. 7, men det gjør intet Væsentligt til Sagen, thi den kom i alt Fald inden Kl. 8, og Udbruddet fandt ikke Sted før